

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΖΥΓΑ ΛΕΡΜΙΝΑ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἓνα γλυκὸ καὶ χλιαρὸ φθινοπωρινὸ ἀπογευματινὸν, εἶχα πάει στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ Βρινιαῖ.

Τὸ λοιπὸν ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Βρινιαῖ! Ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ «Σώματος τῶν Κυνηγῶν» μὲ πλατεῖα καὶ μεγαλόπρεπα στήθια, μὲ πρόσωπο χαρούμενον, μὲ μακροὺλῃ, μαλακὴ καὶ λεπτὴ γενειάδα, ἐνοιῶσε πὸς ἐμεῖς νὰ χορηγήσῃ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς.

Ἀρχιστὸ πρακτικὸν τοῦ σταθμοῦ διὰν ἀκόμα ἡ αὐτοκρατορία ἦταν στὴν ἀκμὴ τῆς. Κυνηγοῦσε τὴ χαρὰ ὅπου καὶ ἂν τὴν εἴρισεν. Καὶ διὰν ἡ αὐτοκρατορία ἐπέσει καὶ ἀνεκνήσθῃ ἡ Δημοκρατία, ἐξακολουθοῦσε νὰ γλεντᾷ, χωρὶς νὰ δίνει πεντάρα γιὰ τίποτε. Μόλις πρὸ ἑπτὰ χρόνων, πού τὸν πρωτοπερὶεραν οἱ ρουμιοὶ συμμαρτυρήθη. Θὰ εἶχε τότε ἡλικία... Ἀλλὰ, διάβολε! Γιατὶ νὰ φανερώσῃ τὴν ἡλικία ἐνὸς ἀξιολόγου ἀνθρώπου, πού ἡ φιλία του εἶνε σίγουρη καὶ ὁ μάγουρός του ἀσυμφωνιστός;

Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶπαν νὰ πῆθ' ἐπὶ Λουρᾶ. Ἐκεῖ κοντὰ εἰς μιά κηλή, πού ἀνάβλυζε ζεστὸ νερὸ, ὁ Βρινιαῖ γνωρίστηκε μὲ μιά νεαρή Ἀγγλίδα, ἰσχυρὴ καὶ ὀλόπρια σὰν ἰνδικὸ καλάμι. Ὁ φίλος μου διαπρῶτος ἀκόμα ἀρκετὴ ἀπὸ τὴν ὀμορφίαν του καὶ εἶχε καὶ ἀρκετὴ περιουσία, ἐνὼ ἡ νέα ἦταν σχεδὸν φτωχὴ καὶ εἶσε τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα παντρεύτηκαν. Ἀπόχτησαν κ' ἓνα ἀγοράκι καὶ ἕνα εὐτυχισμένον.

Μὰ ὁ Βρινιαῖ γέλασε πολὺ καὶ εἶνε ὑπερβολικὰ σοβαρός. Ὁ πόθος, μού φαίνεται πὸς εἶμαι εὐτυχισμένος διὰν τὸν συναντῶ πότε-πότε καὶ μιλοῦμε μιά-δύο ὥρες.

Τὴν τελευταία φορὰ πού εἶχα πάει στὴ βίλλα τοῦ Βρινιαῖ, σὲ μιά στιγμὴ πού περνοῦσα μπρὸς ἀπὸ μιά μικρὴ σάλα, εἶδα τὸ γυῖο τὸν τὸ Γκαστόν, ἓνα ἄμορφο μελαγχρινὸ ἀγοράκι, νιφῆρὴν τὴν πέννα του ἀπὸ τραπέζι, ὅπου κάθονταν κ' ἔγραφε, καὶ νὰ παρακολοῦθῃ μὲ μάτι μελαγχρινὰ τὰ χελεδόνια πού περνοῦσαν ἀπέξω στὸν κήπον.

Ἡ μικρὴ σάλα, ὅπου ἦταν κλεισμένον τὸ παιδάκι, μού φάνηκε τὴν ὥρα ἐκείνη πιδ σκοτεινὴ κ' ἀπὸ φυλακὴ, στενοχωρήθηκα τόσο ὥστε δὲν κρατήθηκα καὶ εἶπα στὸ φίλον μου:

— Μὲ τί καρδιὰ φυλακίζεις αὐτὸ τὸ ἄμοιρον τὸ παιδί σὲ μιά σκοτεινὴ κἀμαρη καὶ μάλιστα μὲ τέτοιο κἀμρό...

— Μονάχα διὰν μάθῃ νὰ γράφῃ θὰ τὸν ἀφήνω ἐλευθέρον. Μὰ νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ καλά.

— Καίμενε Βρινιαῖ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤρθες στὴν ἐξοχὴ εἶνε πολὺ σοβαρός καὶ λεπτολόγος, τοῦ εἶπα.

— Θέλει νὰ μάθῃ πραγματικὰ γιατί ἐπιμένω νὰ μάθῃ ὁ γυῖός μου νὰ γράφῃ καλά; Ἄκουσε αὐτὴ τὴν τρομερὴν ἱστορίαν. Ἦταν ἐπὶ 1863. Ἔμενα τότε ἐπὶ Παρίσι, διὰν ἓνα βράδι εἶλα ἓνα γράμμα. Ὁ ἐπιστολογράφος μού ζητοῦσε χρήματα. Ἡ φρασεολογία δὲν ἦταν ἀπὸ τῆς συνηθισμένης. Δὲν ἀποτεινόνταν ἐπὶ φιλανθρωπικὰ μὲ αἰσθηματα, οὔτε μού ὑπόσχονταν «αιωνίαν ἐπιγνωσόνην». Μού εἶλε ὀρθά-κορτά νὰ ἐξῆς ἀπάνου-κάτου: «Δὲν ἔχω πειὰ οὔτε πεντάρα. Σταῖλε μου τρακόσια φράγκα γιὰ νὰ πληρώσω τὸν ἐνοδοχὸν μου καὶ νὰ γυρίσω ἐπὶ Γαλλίαν.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ Βάδεν. Ἦταν φριχτὰ κακογραμμένῃ καὶ ὅσο κ' ἂν προσπάθησα δὲν καταρῶσθαι νὰ διαβάσω τὴν ὑπογραφήν. Πολεμοῦσα νὰ ἐγχερίσω τὰ γράμματα, νὰ τὰ πάρω ἀνα-ἔνα, μὰ τίποτε. Στὸ Βάδεν ὑπῆρχαν τριπλοὶ φίλοι μου. Μπορεῖ νάχουν μείνη χωρὶς πεντάρα καὶ οἱ τρακόσιοι... Καὶ διὰς ἔβρισε ν' ἀνακαλύψω ἐκείνον τὸ δυστυχισμένον ὄνομα...

Δυὸ μέρες βασάνιζα τὸ μνημονικὸν μου καὶ ὅποιον γνωστὸ συναντοῦσα τοῦ εἶδον ἐκείνη τὴν διαβολοῦπογραφήν, μὰ τοῦ κάκου. Δὲνε ἀδύνατον νὰ φανταστῆς τὴν τροχὴν μου. Γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα πολὺ διαφορετικὰς ἰδέας. Τὸ νάνηρὸν χρήματα σ' ἓνα φίλον μου, μού φαίνονταν ἀναθήρα. Κι' ὅσο συλλογίζομαι πού ἡ ὑπογραφήν μποροῦσε νὰ ἦταν κάποιου πολὺ στενοῦ μου φίλου, τόσο μεγαλῶνε τὴν τροχὴν μου.

Ἐπιγεγράφισα ἐπὶ δέκα-δώδεκα φίλους, μὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοῦς μού εἶχε γράψῃ. Ἀποφάσισα νὰ πάω σὲ ἐμπειροτέχνες, μὰ κ' αὐτοὶ δὲ μ' ἀφῆσαν. Ἄλλος εἰδιόβατε «Καζερνιέ» κ' ἔβρισε μάλιστα καὶ ὄρκον. Ἄλλος πάλι ἔκοψε τὸ κεφάλιν του πὸς τὴν ὑπογραφήν «Σουτινέ». Καὶ τέλος ἄλλος μ' ἐβεβαίωσε, πέρνοντας ὄρκον κ' αὐτός, ὅτι δὲν ἦταν ὄνομα ἀλλὰ ἡ λέξις... «χαίρετε».

Τὰ ὀνόματα Καζερνιέ καὶ Σουτινέ μού ἦταν ἀγνωστα. Ἡ ἀνησχία μου, ἡ ἀγνοία μου, ὄλο καὶ μεγαλῶναν. Μ' ἔπεισε περὶ τὸς.

Τὴν τρίτῃ ἡμέραν μού ἤρθε μιά ἰδέα: Ἐγράψα στὸ Βάδε' καὶ ζητοῦσα τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν Γάλλων πού ἔμεναν ἐπὶ ξενοδοχεῖον, πού ἀναφέρονταν ἐπὶ ἐπιστολῇ. Αὐτὸ μὲ ἤσυχασε ἀρκετὰ καὶ τὸ βράδι κοιμήθηκα νωρίς. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ διὰ εἶχα καὶ ἔχω τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ κοιμηθῶ διχως φῶς ἐπὶ τὴν κἀμαρὴν μου. Τὸ σκοτάδι μὲ πειρᾷται τρο-

μερὰ. Τὴ νύκτα ἐκείνη εἶνε κάτι ἀλλόκοτον, πού ὅταν τὸ θυμῶμαι μού σαλεύει ὁ νοῦς. Ἔνα ξερὸ τρίξιμον ἐπὶ βαθατῇ σιγῇ μ' ἐξυπνήσῃ. Δὲν ἔξερα τί τρίξιμον ἦταν ἐκείνον, μού φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ ἦταν ἀπὸ τὸ «κἀντήλι πού ἐσβυσε, γιατί διὰν ἐξυπνήσῃ, ἦταν σκοτάδι.

Κἀτι σὰ βραχνᾶς μού πλάκασε τὰ στήθια—τὸ παθαίνα πάντοτε ἐπὶ σκοτάδι—καὶ πρὶν νὰ καλοξυπνήσω μού φάνηκε πὸς ἀκουσα... ναί... δὲν ἐπίσταμαι ἐκείνον πού ἀκουσα... μπορεῖ τὰ ταραχμένα νεῦρα μου... μ' ἀδίαφρον, ἀκουσα μιά ὀβρυσημένη φωνή, πού μουμυοῦσε: Ἰάκωβος Λερμινιέ!...

Ἄνατρήχισα σύγκορμος. Κρῆος ἰδρώτας εἶουσε τὸ κορμί μου, δὶχως νὰ ἔξερω τὴν αἰτία.

Σ' ἓνα δευτερόλεπτον ἐξυπνήσῃ πειὰ ἐντελῶς. Ἄναψε ἓνα κερὶ καὶ ἐαναδιάβασα τὸ γράμμα. Πῶς δὲν κατάλαβα τὴν ὑπογραφήν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμῇ; Καὶ διὰς τότε μού φαίνονταν πολὺ ἐάστρη. Διάβασα πειὰ καθαρά Ἰάκωβος Λερμινιέ.

Ὁ Λερμινιέ ἦταν πολὺ εὐγενικός καὶ περιποιητικός, μὰ λιγὰν τροφίμος νέος... Ὁ καιρέμος ὁ Ἰάκωβος... Ἐτεῖ τὸν φρονιζόμεν ἐπὶ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τοῦ Σαιν Σύς, διὰν σπουδάζομε...

Κύτταξε τὸ ρολοῖ. Μεσάνυχτα περασμένα. Ἄμισος τοῦ ἔγραψα καὶ τοῦ εἶδον ἐξηγήσεις. Τὸ πρῶτον ταχυδρομικὸν τὸ γράμμα μὰ τὰ χρήματα. Στὸ μισὸν μου ὄμας στειρογόνου ἡ φωνὴ τοῦ Ἰάκωβου, εἶσε ἀδύνατη, ὀβρυσημένη, ὅπως τὴν ἀκουσα τὴ νύκτα...

Τὴν ἄλλη μέρα πῆρα τὴν ἐπιγεγράφισαν ἀπὸ τὸ Βάδεν. Μού ἐαναγύριζαν τὸ συστημένον γράμμα. Ὁ φτωχὸς Ἰάκωβος εἶχε αὐτοκτονήσει τὰ προπερασμένα μεσάνυχτα, τὴν ὥρα πού ἡ κἀντήλα μου ἐσβυνε μ' ἓνα ξερὸ τρίξιμον, ὅμοιον μὲ τὸ τρίξιμον πού νάνει ὁ λύκος τὸν πιστολοῦ διὰν ἀνασηκῶνται.

Ὁ Βρινιαῖ ἐξεβόρθη καὶ ὕστερα πρόσθεσε μ' ἓνα ἐλαφρὸ, θλιβερὸ χαμόγελο.

— Θέλω νὰ μάθῃ ὁ γυῖός μου νὰ καθαρογράφῃ. Ἰούλιος Λερμινιέ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ὁ πολεμικώτερος τῶν βασιλέων.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Β'. ὁ ἐπικληθεὶς «Βουλγαροκτόνος» εἶχεσι ὀλοκλήρα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασι πολεμῶντας ἀκατάπαυστα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Στὸ τεράστιον αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ὁ τρομερὸς στρατηλάτης, μονάχα ἓνα τὸ πὸς πολὺ δὲ μῆνες κάθε χρόνον εἶχε ἴσηρην κ' αὐτὸ γιὰ νὰ ἀναλαμβάνῃ καινούργιες δυνάμεις καὶ νὰ ἐναρξήσῃ μὲ μεγαλειότερη ὄρεξιν τὸ πολεμικὸν του ἔργον, τὸ ὅποιο τόσο τὸν ἐδόξασε καὶ τὸ ὅποιο τὸν κατέστρεψε τρομερὸν στοῦς Βουλγάρους.

Ἡ χρονολογία στοῦς Ἀρχαίους

Ὡς βάση ἐπὶ χρονολογία τους οἱ Ἀρχαίους Ἕλληνας εἶχαν τὴν Σελήνην. Κι' αὐτὸ γιὰ δύο λόγους. Πρῶτον, γιατί ἡ φάσις τῆς Σελήνης ἦσαν εὐδιάκριτες καὶ δευτερον, γιατί ἀπὸ τὴν Σελήνην καθορίζονταν ἡ διάφορος ῥησθευτικῆς γιορτῆς. Ἐπρόβλεψαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διὰ αἱ δώδεκα περίοδοι τῆς Σελήνης γίνονταν μέσα σὲ μιά περίοδο τοῦ ἡλίου. Καὶ στὸν ὑπολογισμό τους αὐτὸ δὲν ἔπρεψαν καθόλου ἔξω.

Οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτερες καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα

Εἰκοσι δύο διάσημοι Ρωμαῖοι ἐπρωτίμην ἀπὸ συγγράμματα τους ἀπὸ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν. Ἄν' αὐτοῦς οἱ εἴη ἦσαν αὐτοκράτερες, οἱ εἴη: Ὁ Αὐγουστος, ὁ ὅποιος συνέγραψε τὴν αὐτοβιογραφίαν του σὲ 13 βιβλία καθὸς καὶ μιά τραγωδία «Αἶας καὶ Ἀχιλλεύς». Ὁ Κλαύδιος, ὁ ὅποιος συνέγραψε εἰκοσι βιβλία περὶ «Τυρρητικῶν» καὶ ὄχιον περὶ «Καρχηδονικῶν». Ὁ Τιβέριος, ὁ ὅποιος ἔγραψε διάφορα ἐπιγράμματα καθὸς καὶ ἓνα βιβλίον περὶ «Ρητορικῆς». Ὁ Ἀδριανός, ὁ ὅποιος συνέγραψε διάφορες μελέτας. Ὁ Μάρκος Αὐρηλιος Ἀντωνίνος, ὁ ὅποιος συνέγραψε τὰ «Ἠθικὰ ὑπομνήματα πρὸς ἑαυτὸν» καὶ τελευταῖος ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παρβαρῆτης, ὁ ὅποιος γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν περιφρημθεορίαν του περὶ πολυθεϊσμοῦ, ὅταν πειὰ εἶχε ἀπλωθεῖ καὶ γινανθῶνταν ὁ Χριστιανισμός, ἔγραψε ἐναντίον του ἓνα πλῆθος βιβλίων, ὄλα ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ἐπιθυμία εἶνε ὁ πλοῦτος τῶν φτωχῶν καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν πλουσίων. Ἀλφόνσος Κάρ

